

Saarretut

Vielä muutama vuosi sitten minusta tuntui, ettei ratsastusta voisi enää ruhtinaallisemmin harrastaa: hevoset parin kilometrin päässä kotoa rauhallisella kaupunkialueella paikallisbussiyhteyksien päässä. Täysihoitotalissa, maneesi käytössä ja sokerina pohjalla vieläpä vastikään rakennettu, hevosille pyhitetty maastoreittikin.

Sitten huomasivat myös kaupungin isät, kuinka mukavalle alueelle parin ratsastuskoulun ja useiden yksityistallien hevosurheilualue on keskittynyt. Ei mennyt aikaakaan, kun teknologiakaupungin uusin kasvukeskus oli kaavoitettu kiinni tallialueeseen. Siis ihan kiinni.

Hevosurheilualue on jäämässä kokonaan uuden, usean kymmenen tuhannen asukkaan asuinalueen saartamaksi. Sitä me hevosihmiset olemme seuranneet kauhunsekaisin tuntein: tukkirekat ja moottorisahat jurraavat jo maastossa, hevoset päylyivät peloissaan ympärilleen ja meillä hevosihmisillä verenpaine nousee sitä mukaa kuin viemäriverkostoja kaivetaan maahan.

Vielä vuosi sitten joku meistä jaksoi olla optimistinen sen suhteen, ettei tällainen hanke voi toteutua: yksityistalleista uusimmalle myönnettiin rakennuslupa vasta pari vuotta sitten, ja kaupungin investoiman maastoreitin valmistumisesta tuli juuri kuluneeksi kolme vuotta. Nyt kukaan ei enää usko, että alueen hevosharrastustoiminta voisi tulevaisuudessa jatkua kuten tähänkin asti.

Uudesta asuinalueesta tulee taatusti viihtyisä, rakennetaanhan sinne kerrostalo toisensa viereen ja upouudet automarketitkin. Sunnuntaikävelyllä asukkaat voivat käydä ihailmassa hep-

poja ihan naapurissa, ehkä syöttää niille muutaman karkin papeleineen ja kokeilla mopoja kiihtyvyyttä maastoreittillä.

Myönnetään, odotukset hevosten ja kaupunkilaisten tiiviin rinnakkaiselon suhteen ovat ainakin minulla yltiönegatiiviset. Kaupungin isät vakuuttavat, että maastoreitti säilytetään, mutteivät ymmärrä sitä, että tähän saakka myös ne pienimmät polut ja suojausimmat pusikot ovat olleet niitä meidän ja hevosemme henkireikiä. Tai sitä, että koirien ulkoiluttajat, lastenvaunujen työntelijät ja hiihtäjät eivät vain kerta kaikkiaan sovi samaan paikkaan pakoeläinten kanssa. Ja kun ilman aikuisen valvontaa tallialueilla hilluva penska työntää käteensä hevosen suuhun, on vastuu tietysti omistajan, joka ei tapahtumahetkellä ole mailla halmeilla karjumassa kakaraa kauemmaksi.

Me emme suinkaan ole ainoita asutuksen saartamia hevosharrastajia. Siellä sun täällä käydään parhaillaan isoilla kirjaimilla keskustelua siitä, missä hevoset saavat olla, kuinka massiiviset ovat uudesta maneesista lähtevät hajuhaivat (!) ja miten niiden resukoiden elämää, jotka tallien läheisyydessä joutuvat asumaan, voitaisiin ylipäätään helpottaa.

Paljon puhutaan myös siitä, kuinka kaupunkien harrastusmahdollisuuksia halutaan parantaa. Samalla annetaan ymmärtää, että hevosihmiset, jotka muuten rahoittavat harrastuksensa pääsääntöisesti ilman minkäänlaista julkista tukea, voisivat mielellään viedä elukkansa jonnekin naapurikunnan puolelle, tietämien taipaleiden päähän.

KATI VALIUS

★ uutisia

★ tuoreita kilpailutuloksia

★ käyttäjien oma kuvagalleria

★ vilkas keskustelupalsta

★ myynti-ilmoituksia

★ laaja linkkilista

www.ratsastus.net